

Advent (3.12.2015)

Advent je pro křesťany dobou čekání na příchod Spasitele, který si připomínáme o Vánocích. Advent je také dobou čekání na Slunovrat.

Je to zvláštní čas. Stromy už jsou holé a ráno bývá jinovatka. Vše je tiché, vlhké a studené a světla dosud ubývá. Příroda ještě nespí, zatím jen volně spočívá, uvolňuje se a protahuje, jako když člověk po těžkém dnu naplněném prací ulehne na lůžko a samou únavou nemůže hned usnout. Za nocí je slyšet, jak stromy zhluboka oddechují a praskavě si protahují bolavé klouby. Voda v potoce teče zvolna a těžce a vítr pracuje na tři směny, aby stačil do Vánoc uklidit letní prach a podzimní listí.

Dny jsou čím dál kratší, až se tma na Lucii zastaví na čtvrté hodině, jako by dostala znamení stop. Je to neklamná známka toho, že Slunovrat je už blízko, blízoučko.

Pro mě je to asi ten největší svátek v roce. Sice teprve tehdy začíná zima, ačkoli většina z nás vnímá jako zimní měsíc už celý prosinec, ale pro mě je důležité, že se nám Slunce začíná vracet. Že se někde ve vesmíru zastavila sluneční houpačka v čase a bodě nula a po bezdechém okamžiku Vánoc se k nám zase bude přibližovat světlo a teplo, že se k nám začne vracet život.

To předvánoční očekávání něčeho dobrého a krásného si s sebou většinou přenášíme do prvních dnů nového roku, kdy jsou všechny dny ještě nepopsané a plné naděje, jako bývá školní sešit prvního září. Ještě pár týdnů na začátku roku býváme dychtiví, odhodlaní hubnout, přestat kouřit a vůbec se změnit k lepšímu, ale pak z nás to odhodlání vyprchá a dny zevšední. Advent končí, příchod lepších časů se nekoná. Tečka.

Ale možná by nebylo špatné si s sebou nést ono adventní poselství po celý rok. Že i když jsou dny temné, určitě přijde změna k lepšímu, ať kolem nás nebo v nás. Možná vůbec není špatné věřit v advent po celý rok.

A v tyto dny obzvlášť.

{fshare}

